

LBRIS

We know
books

Cătălina Pană

A ta,
Mia

ZODIA ISPITEI

Cartea întâi

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2022

Capitolul 2

Mia

21 Iulie

– Cum arăt, Mia? mă întreabă capra de Olga întorcând spatele oglinzii și așteptând verdictul meu.

– Arăți bine, îi spun moldovencei, mai trebuie doar să îți îndeși personalitatea într-o pungă de hârtie, iar ăla cu care te vezi azi o să ți-o tragă bucuros, continui eu pentru mine.

Nu aș avea niciodată curaj să îi spun în față ce cred despre ea, mai ales pentru că nu s-ar da în lături din a-și folosi forța și, având în vedere faptul că e cu un cap mai înaltă decât mine, este evident că nu aș avea sorți de izbândă. Așa că o înjur în gând, locul unde nu mă poate auzi nimeni.

– Mersi, iubita, am slăbit doar 600 de grame săptămâna asta, dar tot nu mă simt mai subțirică.

Poate că nu ți-ai tras-o destul, gândesc amuzată de încercarea ei de a rămâne doar piele și os. Par atât de calmă, dar jur că în mintea mea am omorât-o deja de cel puțin zece ori pe ziua de azi. Tipa asta e versiunea umană a unei migrene.

Se mai învârte nițel în fața oglinzii și pot jura că i-am văzut jumătate de bucă făcându-mi cu ochiul de sub fusta oribil de scurtă. Mă întorc cu spatele și încerc să îmi șterg imaginea de pe retină, concentrându-mi atenția spre bagajul sumar pe care trebuie să încerc să îl strâng. Mai am doar o săptămână de stat

aici, iar eu încă nu mi-am găsit niciun alt loc în care să locuiesc, dar cel puțin scap de țeapa asta înțepată. Am mai întâlnit eu înțepate la viața mea, dar jur că Olga parcă și-a tras-o cu o întregă plantație de cactuși.

– Eu am plecat, Mia! îmi spune ieșind pe ușa camerei. Să nu îmi umbli prin lucruri!

De parcă aș fi interesată de hainele ei paietate, în care aș încăpea cu totul, sau de pantofii cu patru numere mai mari. Am un metru cincizeci și cinci, 45 de Kilograme și port 36 la încălțăminte. Nu aș găsi nimic care să mi se potrivească în dulapul iepei din Soroca. *I-aș atinge lucrurile numai dacă mi s-ar permite să le arunc la gunoi*, îmi spun ascultându-i tocurile de 15 țacănind pe mozaicul tocit al holului.

Doamne, s-a făcut liniște! Chiar îmi pot auzi gândurile. Ohooo, și cât de bine le aud! Se îndreaptă toate glonț spre el. Toni, primul meu... hmm, nici nu știu cum să-l numesc, bărbat, iubit, amant, experiență sexuală? Simt cum obrazii îmi iau foc, rușinată fiind de amintirea nopții noastre împreună. Parcă a fost ieri și totuși a trecut o săptămână.

Încă îi mai simt atingerea, limba sa pe corpul meu, buzele lui frământându-le pe ale mele. Va trebui să fentez spovedania data viitoare când ajung la mănăstire și să am grijă ca maica Maria, nașa mea, să nu mă tragă de limbă. Urăsc să o mint și cred că minciuna, oricât de mică, ar pângări magia nopții mele cu Toni.

Nu cred că aș fi putut avea o primă experiență mai frumoasă, dar trezindu-mă în brațele lui la 5 dimineața, mi-am dat seama că nu am cum să rămân. Ar fi pus prea multe întrebări la care nu aș fi vrut să răspund și m-aș fi simțit prea rușinată să îl privesc în ochi, după ce gura lui mi-a sărutat fiecare fâșie de piele. Așa că m-am bucurat încă o dată de

avantajele obiceiului deprins la mănăstire, de a mă trezi foarte devreme, și m-am furișat afară din imensa lui vilă.

Oftez uitându-mă în jumătatea mea de cameră. Încă nu știu ce să fac cu tablourile și cu tot maldărul de pensule și vopseluri ce zac acum într-un colț. Mă întreb dacă merită un loc în bagajul meu. Am vândut doar o pictură până acum și, chiar dacă „Lanul de Floarea-Soarelui” mi-a adus bani cât să supraviețuiesc câteva luni, de atunci nu am mai pictat nimic. Parcă mi-am pierdut inspirația și o buchiță de suflet odată cu tabloul ăla.

„Isus pe cruce, binecuvântând macii” a avut și el câteva vizualizări, dar toți cumpărătorii s-au ținut la distanță. Poate că tristețea redată pe pânză le-a deprimat portofelele.

Of, era mai simplu când pictam icoane la mănăstire. Nu trebuia să mă gândesc dacă ar putea să atragă public sau nu, nu trebuia să îmi fac griji că ar putea fi prea triste, sau prea întunecate.

Mai bine făceam și eu design vestimentar, ca Olga, poate găseam un job într-o croitorie și mă îngropam în munți de mătăsuri. Asortam niște cârpe și mă puteam autoprocama designer, fiind sigură că simțul meu estetic nativ este mult peste ce pretinde că a învățat moldoveanca la facultate. Urăsc oamenii care fac confuzie între inteligență și educație, de aia e lumea plină de idioți cu diplomă.

Dar oricât aș antipatiza-o pe Olga, recunosc că datorită ei am ajuns în sâmbăta aia în clubul unde l-am întâlnit pe Toni. Iar pentru chestia asta îmi vine s-o pup. A fost a doua oară în viața mea când am pășit într-un astfel de loc, lăsându-mă înconjurată de trupuri transpirate, bărbați cu ochi de prădători în căutare de o pipăială bună și fete aproape dezbrăcate.

Bleah, nu! Dacă mă gândesc mai bine, nu, n-aș pupa-o, dar aș face totuși ceva drăguț pentru ea.

Pescuiesc cu un deget caietul de schițe, mă așez în poziție turcească în micul meu pat de cămin și mă apuc de desenat. Atmosfera e parcă prea searbădă, așa că pornesc aplicația de muzică și îi las pe cei de la Clannad să îmi îndulcească auzul.

Cărbunele alunecă singur pe hârtie și, după vreo oră, mă opresc, privind mulțumită rezultatul final. *Da, portretul ăsta ar trebui să o satisfacă pe domnișoara Stamati cea de nesatisfăcut*, îmi spun în timp ce mă semnez în colțul drept.

Găsesc rapid rama în care plănuiam să îmi pun diploma de licență și așez frumos portretul Olgăi în spatele sticlei. Perfect!

Mă uit iar peste mica moviliță de haine care trebuie strânse și hotărâsc rapid ce aș putea purta săptămâna viitoare la noul job. De mâine încep prima mea slujbă cu normă întreagă, ca asistentă a managerului de la B.A.T. Corp., o firmă de construcții și arhitectură. Am fost recomandată chiar de doamna Jeni, secretara de la facultate, pe care am ajutat-o anul trecut cu niște arhive mai vechi și căreia i-am pictat o icoană pe lemn de cedru. Am neapărată nevoie de jobul ăsta și știu că nu e nici Prado și nici Muzeul Național de Artă Contemporană, dar eu consider că și Arhitectura e o artă, iar dacă îmi plătește facturile, mie îmi convine, câtă vreme arta mea încă nu reușește asta.

M-am prezentat la un interviu joi și am vorbit cu doamna Elena, actuala asistentă, care este bine înfiptă cu tocul în al șaselea deceniu de viață. Voi lucra alături de ea timp de trei luni, apoi ea se va îndrepta spre vacanța fără de sfârșit a pensionării, iar eu va trebui să mă descurc, ceea ce sunt sigură că am să și fac.

Încă nu am apucat să îl cunosc pe domnul Anton, viitorul meu șef, care este plecat pe un șantier din Maramureș, unde va rămâne încă cinci zile. Am, deci, o săptămână la dispoziție pentru a mă acomoda cu ritmul biroului și, evident, pentru a face impresie la venirea acestuia.

Pun deoparte două perechi de blugi negri, două cămăși albe și trei bluze pastelate, hainele mele de lucru pentru o săptămână, apoi împachetez restul boarfelor, așezându-le în trolerul uzat de atâta folosință. Sper ca la următorii bani să îl eliberez din slujbă, trimițându-l cu un șut la tomberon. Am nevoie de foarte multe lucruri, dar îmi recunosc asta doar mie, însă în momentul de față nu e un secret pentru nimeni că am nevoie de o locuință.

Vibrația telefonului mă trezește din visare și îmi vine să sar în sus de bucurie citind e-mailul de la agentul imobiliar.

De la: Bogdan Dinu (b.dinu@b2000.ro)

Subiect: Garsonieră 28 m²

Data: 21 Iulie 2019, 20:30

Către: Maria Dragomir

Bună ziua,

Voiam să vă comunic apariția unei garsoniere la Piața Națiunile Unite, care ar putea fi exact ceea ce căutați. Chiria este negociabilă, pornind de la 220 de Euro. Vă atașez câteva poze în acest e-mail.

Aștept un semn de la dumneavoastră.

O duminică frumoasă!

Bogdan Dinu

Agenția Imobiliară București 2000

Uau! Asta chiar arată bine, îmi spun mărind pozele. Pun pariu că blocul are bulină roșie, dar va trebui să mă rog să nu se cutremure pământul, câtă vreme locuiesc eu aici. Încep să

formulez un răspuns la e-mail dar, cuprinsă de nerăbdare, îi caut numărul de telefon în agendă și îl sun.

Yuhu! Măine seară pot merge să o văd! Trebuie să fac niște calcule matematice înainte și, chiar dacă întotdeauna am urât matematica, acum trebuie să aflu exact de câți bani am nevoie pe zi, pentru a nu muri de foame luna asta.

Adorm cu zâmbetul pe buze, deși în urma calculelor am aflat că va trebui să mă limitez la 15 lei pe zi. Visele îmi sunt vizitate de bărbatul frumos și întunecat care a pus stăpânire pe gândurile mele. Știu că acea noapte nu se va mai repeta, dar nu îmi pot stăpâni dorința de a-l revedea, măcar în vis.

***

Îmi fac o a treia cafea pe ziua de azi și încerc să țin pasul cu doamna Elena care, în ciuda vârstei, se învârte ca un titirez printre dulapurile pline cu dosare, planuri de construcție și alte hârțoage. Frate, oamenii ăștia nu au auzit de evidență electronică? Mi-l închipui pe viitorul meu șef, probabil la fel de bătrân ca doamna Elena, studiind foile astea din spatele vechiului birou sculptat în lemn de stejar. Parcă îl văd ridicându-și ochelarii, ce îi tot alunecă de pe nas, și sorbind alene dintr-o ceașcă de cafea.

Este evident că omului îi place cafeaua și mobila veche. Toată clădirea în care se află birourile firmei este înșesată de adevărate opere de artă. Rafturi sculptate, scrinuri pictate manual, probabil acum un veac, o canapea victoriană, pe care mă întreb de unde naiba a găsit-o; toate astea te trimit cu gândul spre epoci de mult apuse.

Cât despre cafea, este absolut dementială, genul de la care îți stă inima în loc când iei prima gură. Iar acum îi mulțumesc

în gând omului pe care încă nu îl cunosc pentru această cafea minunată, care îmi trezește corpul obosit la viață.

Am reușit să mă mut aseară și să îmi aranjez cât de cât lucrurile, iar acum sunt efectiv frântă de oboseală și nesomn. Slavă Domnului că azi e vineri și zi scurtă la birou.

– Doamna Elena, vă rog, da-ți-mi o pauză de câteva minute. Dacă nu mănânc acum ceva, mă veți pierde în favoarea șoriceilor din stomac.

– Bine, Maria, fie! Hai să mâncăm ceva și apoi continuăm.

Ne îndreptăm spre mica bucătărie de la parter, unde îmi scot pachetul cu mâncare din frigider: două ouă fierte, două felii de pâine prăjită și un măr verde. A trebuit să îmi drămuiesc fiecare bănuț pentru a putea închiria garsoniera; uitându-mă aseară în jurul meu, mi-am recunoscut încă o dată că, într-adevăr, îmi lipsesc multe, cum ar fi, spre exemplu, uleiul, detergentul, soluțiile de curățat baia și bucătăria. Mâncarea din frigider e și ea puțină, așa că, peste două ore, când voi termina programul de lucru, voi merge în cea mai apropiată piață și îmi voi cumpăra de-ale gurii. Restul lucrurilor mai pot aștepta.

Până atunci, înghit cu noduri cele două ouă cu pâine, sub privirile contrariate ale doamnei Elena.

– Abia m-am mutat de la cămin și nu am avut timp de cumpărături, îi spun eu femeii, încercând să motivez cumva prânzul meu sărăcăcios.

– Ai face bine să îți cumperi ceva provizii, fetițo. Șeful te va solicita mult mai mult decât o fac eu. Vei avea nevoie de energie, iar hrana sănătoasă și sățioasă este foarte importantă.

Trag o mușcătură zdravănă din mărul dulce și parfumat, ce îmi aduce aminte de verile copilăriei, petrecute în livada din spatele mănăstirii. Trebuie să o sun pe maica Maria în seara asta, după vecernie, și să o anunț de mutarea mea din cămin.

Chiar dacă împlinesc 24 de ani peste câteva săptămâni, tot o țin la curent cu fiecare lucru pe care îl fac. Asta îmi oferă o siguranță psihică; nu mă simt singură pe lume, pentru că știu că cineva se interesează de existența mea.

Mama s-a refugiat în Casa Domnului când eu eram abia un embrion în pântecul ei. Când și-a dat seama că este gravidă, și-a ascuns sarcina până în ziua nașterii mele, ziua în care ea și-a găsit sfârșitul din cauza unor complicații, refuzând cu ultima suflare să dezvăluie numele tatălui meu. Maicile s-au trezit pe cap cu o copilă și de la mine a pornit ideea înființării unui orfelinat, ceea ce maica Maria, nașa mea, care e în același timp stareța mănăstirii, a și dus la bun sfârșit.

Astăzi, douăzeci de copii sunt crescuți și educați de biserică și de voluntari. Unii dintre noi ne-am luat soarta în mâinile proprii, dar nu uităm niciodată să ne întoarcem în locul unde am crescut. Măicuțele rămân familia mea, iar dacă viața nu îmi va rezerva nimic bun, știu că m-aș putea oricând întoarce acolo, chiar și doar pentru a avea grijă de cei mici.

– Maria, cu tine vorbesc, fato! Îmi întrerupe doamna Elena gândurile.

– Mă scuzați, eram cu capul în altă parte, ce spuneți?

– Domnul Anton vine într-o oră și mai am să îți vorbesc despre proiectul lui din Maramureș. Trebuie să înveți totul cât mai repede, pentru că data viitoare e posibil să pleci cu el pe șantier.

– Eu? Pe șantier? o întreb puțin panicată. Dumneavoastră ați mers vreodată pe șantier?

– Maria, uită-te la mine, fetițo! Ți se pare ție că, la vârsta asta, aș mai putea ține pasul? S-a dus vremea mea, așa că îți las ție moștenire tot biroul ăsta și poți avea și deplasările. Eu mă pensionezez!

Încerc să îmi dau seama dacă glumește sau e serioasă. Doamna Elena are un mod tare dubios de a comunica, și mi-e rușine să îi spun că nu prea înțeleg sensul tuturor vorbelor sale, chiar dacă vorbim aceeași limbă. Probabil că asta va fi mereu unul dintre lucrurile care ne va ține la o distanță considerabilă una de cealaltă. Asta, și faptul că gura ei turuie întruna, în timp ce eu sunt cea mai tăcută persoană. Vorbesc doar dacă trebuie neapărat.

Maica Maria mereu spune că, aceia care țin la tine te vor auzi chiar și atunci când taci. Și mai spunea, atunci când eram copil, că uneori gura mea trebuie spălată cu săpun, din cauza limbii mele ascuțite. De pe atunci am învățat să îmi păstrez gândurile doar pentru mine, pentru că vorbele mele ar putea atrage doar oameni care să le înțeleagă sau, în cele mai multe dintre cazuri, ar jigni pe cineva. Așa că tăcerea a devenit puterea mea asupra lucrurilor pe care le-aș putea spune.

Așa cum aș putea spune că doamna Elena este o babă plictisită de viață, sau că Olga este o nimfomană fără leac. Aș putea spune despre Toni că este cel mai sexy bărbat pe care l-am întâlnit și că m-am îndrăgostit de el de când l-am văzut stând așezat ca pe ace, pe canapeaua din club. Până și despre șeful pe care încă nu-l cunosc, aș putea spune că suferă de ceva manie a hârtiilor, dar când vine vorba de ordine, ei bine, toate în firma lui sunt împrăștiate cu furca de paie. Dar nu spun.

Observ și macin totul înăuntrul minții mele ciudate, ca într-o moară a gândurilor necorespunzătoare, sau arunc la întâmplare în grămada cu rebuturi de cugete inoportune. Doamne ferește, să se strice moara! Ar elibera stoluri întregi de porumbei ținuți captivi, încă din copilăria mea petrecută în orfelinat printre măicuțe. Și știm ce fac porumbeii, nu? Se cacă pe unde apucă.

DOAMNE FERESTE!

Oftez adânc, arunc la gunoi cotorul mărunții, pe care nu realizez când l-am terminat, și îi zâmbesc doamnei Elena, care soarbe zgomotos dintr-un bol cu supă și tăieței.

– Eu mă întorc în birou, să fac puțină ordine în hârtiile pe care le-am scos din arhivă și, după ce terminați de mâncat, îmi puteți arăta mai multe despre Maramureș.

– Foarte bine, Maria, vin și eu în 15 minute.

Plănuiesc să digitalizez locul asta cât mai curând posibil, altfel o să înceapă să mă mănânce pielea de la atâta hârtie prăfuită.

Ajunsă înapoi la etaj, strâng dosarele împrăștiate pe biroul secretarei, intenționând să le așez în ordine cronologică, într-unul dintre uriașele fișete din încăperea ce servește pe post de arhivă. Deschid ușa metalică și mă trezesc lovită în piept de un teanc de dosare, care parcă așteptau venirea mea în locul asta, iar celelalte dosare pe care le țineam în brațe se împrăștie într-un nor de celuloză.

Privesc în sus, întrebând retoric Divinitatea despre motivul pedepsei mele, dar cine să-mi răspundă?! Are și Dumnezeu treburile lui. Așa că mă așez în genunchi pe mocheta moale și pun în ordine dosarele pe care le-am adus. Înainte de a mă apuca de hârtiile care tocmai au încercat să mă omoare, îmi scot balerinii deveniți foarte incomozi și, așezată confortabil, încep să le studiez.

„[...]Se propune construirea unor locuințe, cu regim de înălțime P+M, care să se încadreze în specificul local din mediul rural – „Țara Maramureșului”. Volumetria propusă este rezultatul alăturării formei clasice a caselor din lemn, tradiționale, cu prispă pe latura lungă și lipirea acesteia cu un paralelipiped dreptunghic.